

El poder d'Eduardo Zaplana, amb la seua barreja d'ambició i màrqueting, ha quedat definitivament en dubte després del XV Congrés del Partit Popular. A continuació teniu una revisió de la seua fallida, i d'aquells que han influït d'una manera o una altra en el resultat de la seua trajectòria recent.

Un "campió" a la deriva

Quan ve a València, ja és un home sol. Això semblava impossible quan Julio Iglesias, el seu amic i beneficiat, es va referir a Eduardo Zaplana com "un campió", la mateixa manera com el cantant fa referència al seu pare, el doctor Iglesias Puiga. Evidentment, aquest estil "campió" sempre s'ha basat en el fet de donar a cadascú allò que vol, traient ell mateix benefici de l'intercanvi. Però la guerra amb Francesc Camps, l'actual president de la Generalitat, ha desgastat Zaplana fins a

un punt que ningú –ni tampoc ell mateix– no podia imaginar.

Els que han estat al recent congrés nacional del PP a Madrid saben que Zaplana ha intentat que Rajoy el beneficiara en el partit amb un lloc especialment preeminent, a banda del que ja li correspon com a portaveu al Congrés. Saben que també ha intentat –sobretot– que Camps n'eixira perjudicat. Aquest darrer objectiu, tanmateix, no l'ha aconseguit. Com tampoc no ha aconseguit el contrari: destacar ell mateix. Zaplana ha

jugat malament les seues cartes, s'ha excedit en la pressió. Comenten que, a última hora, quan ja veia que les seues aspiracions no se satisfarien, li deia a Rajoy: "*Mariano, mira, haz lo que quieras.*" I Mariano així ho ha fet: ha obviat Zaplana. Aquest s'ho ensumava des dels primers instants del congrés, i com a contrapartida va optar per un to marcadament aznarista durant el seu discurs. A Rajoy, és clar, no li va fer cap gràcia.

No obstant això, el president estatal del PP ha recuperat per al seu organigrama

Els traïdors

Francesc Camps. Sí, lectors, Zaplana considera Camps l'home que més l'ha traït en la seua història recent. Com va fer amb Olivas, Zaplana pensava dirigir la presidència del Consell de Camps des del seu càrrec ministerial a Madrid. Però Camps no l'ha deixat. Zaplana no ho ha interpretat com una decisió lògica, sinó com una ofensa i, sobretot, com una mala jugada. I ell ni oblida ni perdona.

Pedro García. Com la majoria de funcionaris exzaplanistes que ara són fidels a Camps, Pedro García, actual director de RTVV i antiga mà dreta de Zaplana en el seu gabinet, ha optat per servir el càrrec —és a dir, el president de la Generalitat— i no la persona. Per tant, va abandonar Zaplana poc després que aquest abandonara València per buscar la promoció personal a Madrid. García és un jove espavilat —molt més d'allò que tothom pensava— amb gran habilitat per canviar d'estratègia política sense tacar-se la jaqueta. Conten que Zaplana actualment no entra a una estància si García es troba dins i que, en una ocasió recent, sense cap tipus de control, li va escopir a la cara: “¿Cómo te has atrevido a hacerme esto a mí?!”. Cal tenir en compte que, en els anys daurats del zaplanisme, no hi havia acte públic en què Pedro García, amb un gran somriure, telèfon mòbil en mà, no es trobava al costat de Zaplana. El cas és que, com a director de RTVV, ha estat l'home utilitzat per Camps per eliminar la megazaplanista directora de Canal 9, Genoveva Reig. Podem dir que ha neutralitzat, per tant, la major arma de Zaplana.

Esteban González Pons. Ara ningú no ho recorda, però l'actual portaveu del Consell, i antic superconseller de Cultura, va ser, en el seu moment —i com ha succeït amb tothom al PP valencià—, un gran zaplanista. Diuen que, de fet, part del seu suport incondicional a Camps és degut al fet que ell esperava ser escollit com a successor per Zaplana, per la qual cosa aquesta és ara una manera de tornar-li “el favor”. Cal dir també que, siga o no certa aquesta hipòtesi, Esteban González Pons és amic íntim de Camps,

i dur i brillant en les seues tàctiques de guerra política, i que ha sabut resituar-se de manera exemplar.

José Luis Olivas. Terrible. L'home que va succeir Zaplana en la Generalitat Valenciana de manera interina, i que ha estat premiat amb la presidència de Bancaixa, no ha mogut un dit per Zaplana quan la cosa se li ha complicat en el PP valencià. Sembla que Olivas va arribar a tenir ínfules de governar durant el seu curt període al capdavant de la Generalitat, però que Zaplana, des de Madrid, no li ho va permetre, ja que només el volia com a substitut durant un temps mentre Camps es preparava com a candidat a la presidència. Olivas li ha tornat la jugada i no s'ha implicat en la guerra amb els campistes.

Rafael Blasco. Qui una vegada fou un estel·lar conseller socialista es va convertir amb suprema habilitat de supervivent en el màxim ideòleg de la no-ideologia del zaplanisme. De Blasco és la idea de nodrir Zaplana d'un miler de discursos —fins i tot contradictoris— apropi-

ats per a qualsevol auditori. Coherent amb la seua trajectòria, quan tocava convertir-se al campisme, ho va fer. Aquest home va ser, de fet, qui va fer pública la guerra entre Camps i Zaplana quan, en una impactant entrevista publicada a *El País*, va insistir a dir que el president de la Generalitat —Camps— havia de ser també el president del partit, un càrrec que, en aquell moment, tenia Zaplana.

Alejandro Font de Mora. Actual conseller de Cultura del Govern de Camps, Font de Mora va ser el primer portaveu del Consell d'aquest mateix Govern. Ara bé, es va fer conegut políticament —abans ja ho era periodísticament perquè, ho cregueu o no, Font de Mora treballava de forense i va destacar com a portaveu dels metges que practicaren l'autòpsia oficial a les xiquetes d'Alcàsser— quan es va sumar al projecte Zaplana, i es va convertir, així, en diputat i portaveu a les Corts del grup popular. Va destacar moltíssim en aquest camp, agafant com a blanc habitual de les seues burles —de mal gust, però enginyoses— Els Verds i Esquerra Unida. El portaveu

Els zaplanistes que queden en llocs d'importància, hi són perquè Madrid no tolera una guerra a gran escala

Eduardo Zaplana no va nomenar successor Esteban González Pons, qui, secretament, des del càrrec de portaveu del Partit Popular al Senat, optava a ser el candidat al tron valencià. Ja amb Camps com a home fort, González Pons va ser designat conseller de Cultura, Educació i Esport, i de fet era la cara visible del Consell, sempre al costat del president. Coses de la política, la seua decapitació com a superconseller ha estat el principal guany que Zaplana ha obtingut els últims mesos al País Valencià.

socialista, Andrés Perelló, tertulià habitual a *Cròniques marcianes*, ha estat l'únic capaç de fer-li ombra.

José Luis Diaz Alperi. L'alcalde d'Alacant era considerat com una prolongació d'Eduardo Zaplana en una de les seues ciutats preferides. En canvi, ara destaca en la seua feina de dinamiter de tot allò que faça olor de zaplanisme en la seua zona. La veritat és que, de feina, en té prou.

d'influència un home que primer, en els prolegdems del congrés, havia desestimat: Carlos Aragonés, mà dreta d'Aznar i màxim valedor de Zaplana a Madrid. Això pot ser bo per al futur madrileny de l'exministre de Treball. Tanmateix, perquè li donara força, hauria d'anar acompanyat d'un bon resultat en el proper congrés regional; per això totes les seues preocupacions d'ara mateix es resumeixen en una: com arribar al congrés regional —que se celebrarà a final de novembre a Castelló— amb possibilitats d'aspirar a unes quotes raonables de poder. Sens dubte, tant a ell com als seus, això se'ls planteja més difícil del que preveien.

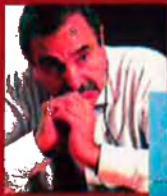
Revenja imparabile. Quan la fallida tècnica de Terra Mítica va esguitar la premsa, els zaplanistes qüestionaren Camps. Quan ho trobaren oportú, s'absentaren en massa de les Corts. Van amenaçar de dimitir, van insultar, van exigir que Camps es comportara com un captiu de Zaplana en múltiples ocasions des de fa un any i mig, des del dia que Camps va guanyar les eleccions.

Però també han trobat que, a poc a poc, i a través d'una incessant feina de fontaneria, el president de la Generalitat ha fet que la immensa majoria de zaplanistes es passen de bàndol. Els que queden en

llocs d'importància, hi són encara perquè Madrid no tolera una guerra a gran escala, tot i que difícilment —cal observar com està el partit en la mateixa capital de l'estat—, i menys en aquests moments, pot controlar les successives batalles. Unes conteses, a més, que últimament han agafat un tomb contrari a l'habitual.

Perquè Camps i els seus, després d'aguantar totes les humiliacions públiques imaginables, i de dedicar-se a les lluites subterrànies, han optat per practicar els atacs contra Zaplana a llum oberta. El colp de mà que Camps va practicar aquest estiu sobre el consell d'administració del parc audiovisual alacantí Ciudad de la Luz és una de les mostres més evidents, ja que, d'una batuda, va desarmar un consell d'administració zaplanista i el va substituir per un de nou, fet a la seua mida. L'actual president també ha pressionat clarament sobre RTVV, ofegant la capacitat pressupostària de l'ens públic com a estratègia per fer fugir del càrrec qui era el director general zaplanista, Josep Vicent Villacescusa, substituït ara per un home de màxima confiança, Pedro García. Finalment, ha demanat la benedicció de Madrid en l'eliminació de la directora Genoveva Reig, una adoradora de Zaplana. Ho ha aconseguit, i ha reduït el poder de Reig al no-res.

Ja és al quiosc **Lletres 11** informació cultural i literària
especial País Valencià

Eliseu Climent
Joan F. Mira
Andreu Alfaro
Isidre Martínez Marzo
Francesc Massip
Vicent Partal
Xavier Llinares
Jaume Monzó
Núria Cadenas
...i molt més

Subscribiu-vos-hi ara amb un **30%** de descompte

tel. 93 415 34 10
www.llibrescat.com

Els projectes megalòmans que ha erigit Zaplana al País Valencià han aconseguit que l'autonomia de Camps siga la més endeutada, amb notable diferència, do tot l'estat espanyol. A la imatge, l'ara portaveu del PP al Congrés dels Diputats durant la inauguració de l'Oceanogràfic, tercera de les quatre parts de què consta la Ciutat de les Arts i de les Ciències. La cirereta del pastís, el Palau de les Arts, no té data d'inauguració. Falten diners.

El problema és que tot aquest canyaret –la successió de batalles brutals– ja no ho pot aturar ni el mateix Camps, i encara menys Rajoy. I ara, des d'Alacant, on encara predomina la influència zaplanista, un sector d'alcaldes poderosos ha promogut la creació d'oficines electorals paral·leles a les oficials, la qual cosa ha derivat en un creuament d'acusacions de corrupció entre les dues faccions alacantines a un nivell tan escandalós que ha requerit la intervenció del mateix Àngel Acebes en persona.

Teòricament, després d'aquest enfrontament i amb el panorama de fons de la lluita intestina que el PP també manté a Madrid, Camps i Zaplana han tornat a pactar una falsa pau –tan falsa que l'oficina electoral campista d'Elx continuava en actiu, malgrat els desitjos del mateix Camps, en el moment de tancar aquesta edició– fins al congrés regional. Què passarà allí? Segons un destacat campista, aleshores esclatarà "la mare de totes les batalles". A hores d'ara, de moment sembla clar qui farà de Bush i qui de Saddam.

Joan M. Oleaque

Els que encara compten

José Joaquín Ripoll. Actual president de la Diputació d'Alacant, que aspirava en el recent congrés estatal del PP al comitè executiu però ha hagut de conformar-se amb la seua presència en la junta directiva del partit. Ha estat l'únic dirigent zaplanista que ha entrat a formar part dels òrgans directius derivats del congrés, gràcies al fet que el seu nom forma part d'una llista de trenta polítics confeccionada personalment per Rajoy. Antic vicepresident del Consell i actual secretari regional del PP valencià, s'ha convertit en l'home fort del zaplanisme i ha encapçalat moltíssimes mostres de rebel·lia contra Camps. Per exemple, i per citar-ne una de les més ridícules, fa pocs dies la Diputació d'Alacant exigia a la premsa el pagament, pel Consell, d'un milió d'euros en concepte d'una subvenció al Museu Arqueològic d'Alacant (MARQ).

Julio de España. El president de les Corts Valencianes és el molt zaplanista

Julio de España, home que va arribar a demanar la intervenció del poderós Àngel Acebes en la recent i pintoresca crisi derivada del suport públic a Camps que van fer alcaldes alacantins de renom, com ara Diaz Alperi. De España va amenaçar de dimetir com a president del PP d'Alacant si no s'arribava a una aparença pública d'unió entre faccions, i, davant els periodistes, es va posar a discutir intensament –molt intensament– amb l'actual vicepresident del Consell, Víctor Campos. Anteriorment, i sempre com a defensa del zaplanisme, De España ja ha amenaçat de dimetir el seu càrrec com a president de les Corts. Com a anècdota cal dir que, a la manera de Berlusconi, també fa de cantant. Concretament, de ranxeres. Diuen que no té mala veu.

Alicia de Miguel. Aquesta és, ara mateix, l'única consellera zaplanista –manté la cartera de Benestar Social– amb cert poder en el Govern de Camps.